

Namazın ruhu bu kelimelerde

Mustafa Bey: “Tesbihatı usûlüne uygun şekilde tane tane çekmek için neler yapmalıyız? Bu konuda nasıl tahşidat yapabiliriz? Üstad Hazretleri hızlı çekenlere, “Bu 33 defa okunan kelimeler Allah’ın isimleridir. Sen birisinin ismini yanlış söyleyen o kişi sana kızmaz mı? Bu kelimeleri yavaş yavaş, manasını tefekkür ederek söylemek lâzım.” diye uyarırmış.”

Namazın Ruhu Olan Kelimeler

Namaz tesbihatının kelimeleri kuru kelimeler değil, canlı omurgalardır. Hem namazı beslerler, hem namazdan beslenirler. Onlar Cennetin bağ ve bahçelerine, ağaçlarına ve ırmaklarına, köşk ve saraylarına hayat veren canlı parçacıklarıdır.

Çünkü onlar Allah’ın isimleridir. Her bir kelime-i mübareke ayrı bir zikirdir, ayrı bir fikirdir, ayrı bir ibadettir, ayrı bir candır. Sürekli ve bilerek telâffuz hatası yaparsak, sürekli ve bilerek düzgün okuyamaz isek, bu kelimeler ve harfler yarın mahşerde bizim elimizden nasıl tutar? Amel sayfalarımızı nasıl ak eder? Günahlarımızın bağışlanmasına ve dökülmesine nasıl vesile olur? Allah’ın rızasına bizi nasıl ulaştırır?

Çünkü biz onları boynu bükük bırakmışız.

Dilimiz dönmüyorsa, telâffuz edemiyorsak o ayrı meseledir!

Bunu Bir Daha Nasıl Kazanacağız?

Bu kelime-i mübarekeler canlı organizmalardır. Her bir kelime değil, her bir harf bu organizmanın bir azasıdır. Söylemediğimizde veya atlayıp geçtiğimizde bu azayı yok saymış ve öldürmüş oluyoruz. Meselâ “Sübhanallah” yerine hızlıca “Sübinlh... Sübnilh...” deyip, “hanallah.. hanallah...” kısmını -aslında söyleyebildiğimiz halde- bilerek ve sürekli yutarsak, kaç tane azayı kırdığımızı ve organizmayı öldürdüğümüzü hesap edelim. Peki, bu bize ne kazandırır? Sadece iki dakika erken kalkmamızı sağlar. Başka bir şey sağlamaz.

Bu organizmanın belini kırarak, tesbihatın semeresinden istifadeyi kaybetmişsek eğer; iki dakika için değer mi? Bunu bir daha nasıl kazanacağız?

Ahirette Çok Kerpiçlerimiz Olsa da

Tespihte tekrar edilen her bir kelimeyi, hatta her bir harfi Cennetin bir kerpiçi sayalım. Cennetin hangi kerpicini gözden çıkarabiliriz?

Hazret-i Üstad gaybî bir vakıa naklediyor. “Eskiden bir zat, haremiyle beraber büyük bir makamda buldukları halde, maişet müzayakası (darlığı) yüzünden haremi, demiş zevcine: “İhtiyacımız şedittir.” Birden, altından bir kerpiç yanlarında hazır oldu. Haremine dedi: “İşte Cennetteki bizim kasrımızın bir kerpidir.”

Birden o mübarek hanım demiş ki: “Gerçi çok muhtacız ve ahirette de çok böyle kerpiçlerimiz var; fakat fani bir surette bu zayi olmasın, o kasrımızdan bir kerpiç noksan olmasın. Duâ et, yerine gitsin; bize lâzım değil.” Birden yerine gitti, Keşifle gördüler.” 1

İbrahim Aleyhisselâm’dan Selâm Var

Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm) bir Cennet vakiasını şöyle bildiriyor:

“Mi’raca çıkarıldığım gece İbrahim Aleyhisselâm ile karşılaştım. Bana, “Yâ Muhammed!” dedi. “Benden ümmetine selâm söyle ve onlara bildir ki, Cennetin toprağı güzeldir, suyu tatlıdır! Cennette ağaçlarla dolu vadiler ve bahçeler vardır. Bunların dikili ağaçları ‘Sübhânallahi velhamdülillâhi velâ ilâhe illallahü vallâhü ekber.’dir.” 2

Anlaşıyor ki, biz tespihat yapmakla doğrudan Cennetin taşıyla, toprağı ile, suyu ile, ağacı ile, kerpiçi ile iştigal etmiş oluyoruz. Yani “Sübhanallah... Sübhanallah... Elhamdülillâh... Elhamdülillâh... Allâhü Ekber... Allâhü Ekber... Lâ İlâhe İllallah... Lâ İlâhe İllallah...” kelimelerinin her biri ile, -ki bir namaz tesbihatında toplamda 132 adet oluyor- Cennetin bahçelerine 132 adet ağaç dikmiş oluyoruz.

Öyleyse onları çekerken, şuurla, manasını hissederek, tefekkür ederek, dokunarak, sıcaklığını duyarak söylememiz gerekiyor. Bu da tam bir telâffuzla, tane tane söyleyerek, tane tane tadat ederek mümkün olacaktır.

Engelleyemediğimiz söylemiş hatalarımız inşallah affedilir. Dilimiz bu kadar dönüyorsa da inşallah affedilir. Ama biz mümkün mertebe telâffuzumuzu düzeltmeye ve düzgün okumaya gayret edelim. Allah kabul etsin.

Dipnotlar:

1- Emirdağ Lâhikası, s. 77.

2- Tirmizî, Daavât, 59.